

ת"פ 45794/03/18 - מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות נגב נגד מאור ביטון (עציר) ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 45794-03-18 מדינת ישראל נ' ביטון(עציר)
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות נגב
מאור ביטון (עציר) ע"י ב"כ עו"ד רינת אפרים-יהב

החלטה

1. בפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטה שניתנה בתאריך 11.1.2022, במסגרתה נדחתה בשלב זה בקשת ההגנה למחיקת כתב האישום מחמת אכיפה בירורית, משלא הונחה תשתית לכאורית להתקיימותה. כמו כן, נדחו טענות לגבי פגם בהתנהלות המדינה בנוגע להחלטה על העמדה לדין או בנוגע להעברת התיק למח"ש. בנוסף, נדחתה טענה מקדמית בעניין פגם בקיום חובת היידוע לנאשם לפי סעיף 60א לחסד"פ.
2. בבקשה הפנתה ההגנה לכך שהוגשה תשובה מטעם הנאשם לתגובת המאשימה בתאריך 2.1.2022 ונתבקשה התייחסות בית המשפט ועיון מחדש בהחלטה שניתנה לאור האמור בתשובה. כמו כן, ההגנה מדגישה כי הכתובת הרשומה במסמכים שהוגשו לבית המשפט שונה מהכתובת של הנאשם בכתב האישום, שהיא הכתובת הנכונה ולכן ההגנה סבורה כי גם אם תתקבל טענת המאשימה כי נשלח מכתב יידוע, הרי שהוא לא נשלח לכתובת הנכונה והמאשימה לא עמדה בחובתה.
3. אכן, תשובת הנאשם לתגובת המאשימה הוגשה לתיק בית המשפט בתאריך 2.1.2022 וניתנה החלטה בדבר קבלתה בתאריך 3.1.2022. מסמך זה נשמט מעיני בית המשפט בעת מתן ההחלטה ועם הצדדים הסליחה.
4. במסגרת כתב התשובה, ההגנה סבורה כי המסמך אליו הפנתה המאשימה אינו מבסס את טענתה לגבי שליחת מכתב היידוע. צוין כי מהנספח לתגובה לא ברור באיזה תאריך נשלחו המסמכים והתאריך המצוין הוא "115/17". ההגנה סבורה כי חובת המאשימה לפי סעיף 60א(א) לחסד"פ קמה לאחר שהועבר אליה "חומר חקירה" ובמשתמע הדבר לא חל על "חלק" מחומר החקירה. עוד מלינה ההגנה על כך שלא ניתנה התייחסות בתגובת המאשימה לפסקי דין אליהם הפנתה ההגנה בבקשה, הגם שמדובר בהחלטות של בית משפט השלום וכן סבורה כי האסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה שונות מענייננו ויש לאבחן אותן. ההגנה חוזרת גם על הטענה כי העובדה שהנאשם "מתוך פחד או מתוך סיבה אחרת" לא הזכיר שהותקף על ידי השוטרים אינה פוטרת את הרשות החוקרת מחובתה להעביר את התיק למח"ש.
5. במסגרת עיון חוזר בהחלטתי נוכח הטענות בכתב התשובה, חזרתי ובחנתי את האמור בהחלטה בשים לב לטענות אלה.
6. בכל הקשור לפגם שעניינו העברת התיק למח"ש, אין בטענות הנוספות שגם הן טענות עובדתיות כדי

לשנות מההחלטה שניתנה לאור המסקנה המשפטית מעיון בהנחיה ובפקודה. כמובן, אין בכך כדי לחסום את ההגנה מהעלאת ספק בראיות המאשימה, במהימנות העדים, להציג טענות עובדתיות של ההגנה במהלך המשפט ולטעון על סמך הראיות שיובאו כי נפל פגם כזה או אחר בהתנהלות המשטרה. זאת יעשה בשלב בירור המשפט.

7. אין בכתב התשובה כדי לשנות את המסקנה לגבי הפגם בעניין אי משלוח מכתב יידוע לנאשם. המכתב שצורף לנספח המאשימה מהווה ראיה מנהלית מספקת לגבי עצם משלוח דברי דואר, ובכלל זאת הנאשם בצירוף מספר הרישום בדואר ישראל, שהוא מספר הברקוד, התואם את מספר הברקוד שנמסר להגנה (ראו הבקשה מתאריך 14.12.2021). המספר הסידורי "115/17" המצוין בראש העמוד שצורף לתגובת המאשימה תואם את המספר הסידורי המצוין כמספר השובר בדואר ישראל על גבי מכתב היידוע שאותו צירפה ההגנה עצמה כנספח לבקשה ודי בכך על מנת להקים את התשתית המנהלית הנחוצה כי קיומה החובה על פי החוק. תשתית זו לא נסתרה כלל.

8. אשר לטענה החדשה במסגרת הבקשה לעיון חוזר שלא הועלתה עד כה במסגרת הבקשה או במסגרת כתב התשובה לגבי ההבדל בכתובות בין האמור בכתב היידוע ובין הכתובת שבכתב האישום, לא ברור מדוע טענה זו נטענת לראשונה במסגרת בקשה לעיון חוזר, לא מדובר באינפורמציה חדשה, שכן בבירור העתק ממכתב היידוע היה בידי ההגנה בשלב העתקת חומר החקירה, כפי שהוצגה, ולכל הפחות בעת הגשת הבקשה. בית המשפט בהקשר זה חוזר על הערותיו בנוגע לשיהוי הרב בבירור והעלאת הטענה המקדמית על ידי ההגנה. בית המשפט חוזר ומדגיש כי ההערה לגבי השיהוי בהתנהלות איננה הערה "משפטית" החוסמת את האפשרות לעלות את הטענה המקדמית, משלא נקבע כי המשפט החל, ואולם יש לה נגיעה ישירה למשמעות של הנזק הראייתי הנטען.

9. יובהר, הנאשם לא טען במפגיע, לא במעמד הדיון בפניי, לא במסגרת הבקשה (שאליה צורף העתק ממכתב היידוע לכתובת ברח' סנהדרין), לא במסגרת כתב התשובה ואף לא במסגרת הבקשה לעיון חוזר, כי הכתובת אליה נשלח מכתב היידוע לא הייתה **במועד הרלוונטי** כתובת רשומה רשמית. בנסיבות אלה, בית המשפט לא יידרש לטענה העובדתית החדשה שלא הוסבר העיתוי להעלאתה המאוחרת.

10. אשר להפניה להחלטות אחרות של ערכאות דיוניות, לאור ההלכות הקיימות ובפרט ההלכות החדשות של בית המשפט העליון לגבי האופן בו יטופלו טענות מקדמיות הנוגעות להתנהלותה של המאשימה, אופן הפעלת שיקול דעתה בהעמדה לדין וטענות דומות, לא מצאתי לנכון להידרש בפירוט להחלטות אחרות וקודמות של חברי מקרב הערכאות הדיוניות. בעניין זה פרק הזמן הרב שחלף מאז הגשת כתב האישום ועד היום, במהלכו התיק שהה במוקד חודשים ושנים, ועולה כי הצדדים הידברו בנוגע לתיק מספר פעמים, הרי שגם לו נפל פגם בהליך היידוע (דבר שאיני קובעת כלל!) לא מדובר בפגם המצדיק ריפוי באמצעי של ביטול כתב האישום (לעניין זה ראו למשל ע"פ 1954/14 **אילני נ' מדינת ישראל**, פסקה 69; ע"מ 7485/19 **קשקוש נ' מדינת ישראל**, פסקה 19 ואילך בפסק דינו של כב' השופט עמית; דנ"פ 5387/20 **רותם נ' מדינת ישראל ואח'**). בעניין זה יש לקבוע באופן ברור כי גם לו נקבע שנפל פגם בקיום חובת היידוע, לא היה מקום להיענות לבקשה אלא לכל היותר להורות למאשימה לקיים שימוע בדיעבד (השוו למשל רע"פ 9543/16 **מוחמד נ' מדינת ישראל** והאסמכתאות הנוספות שם).

11. סוף דבר, החלטתי מתאריך 11.1.2022 בעינה עומדת לרבות ההוראה האופרטיבית שניתנה בסוף עמוד 2

ההחלטה.

12. המזכירות תודיע לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשפ"ב, 26 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.